

tykke til Laanet foreligger; i modsat Fald vil Betydningen af den Ministeren tillagte Myndighed ofte blive forringet, eller Kommunerne vil kunne komme i en vanskelig Stilling, naar de i Forventning om ministerielt Samtykke til de fornødne Laans Optagelse har paataget sig videregaaende økonomiske Forpligtelser.

Naar det endvidere i Forslaget er fastsat, at Ministeriets Samtykke er nødvendigt til Kommunernes Overtagelse af Kaution eller anden økonomisk Garanti, er denne Regel vel formelt ny, men betegner i Realiteten kun en Lovfæstelse af den Forstaaelse af Købstadkommunalloven af 1868, som den gennem en meget lang Aarrække er fastslaaet i Praksis, og som har været betragtet som Konsekvens af Købstadkommunallovens Regler om Optagelse af Laan.

Dog har man imødekommet et Ønske fra Købstadforeningens Side ved at frafalde Kravet om, at Ministeriets Samtykke til Kommunens Garanti for Laan, der tilstaaes Grundejere til Indlæg af Gas, Vand- og Elektricitet, skal indhentes. Da saadanne Laan ofte kun omfatter Smaaabeløb, vil det forvolde Byraadene en Del Ulejlighed, hvis Samtykke skal søges i hvert enkelt Tilfælde, og Tilsynsmyndighedens Interesse i Kontrollen med disse Laan, der som Regel er pantesikrede og amortiseres indenfor et kortere Aaremaal, vil være tilstrækkelig varetaget ved den almindelige Bestemmelse om, at de skal afdrages i Løbet af højst 15 Aar med mindst $\frac{1}{15}$ aarlig.

Bestemmelsen om, at Købstæderne ikke uden Indenrigsministerens Samtykke maa forbruge af Kapitalformuen har man opretholdt, da den er meget vigtig ved Overvaagelsen af, at Formuemidlerne ikke anvendes til Dækning af Udgifter, der falder ind under Driften. Under Kapitalformuen maa i denne Forbindelse indbefattes alle saadanne Aktiver af blivende Karakter, som henhører til den kommunale Formue, altsaa Aktier, Obligationer, henlagte Midler og andre særlig baandlagte Beløb, derimod ikke den løbende Kassebeholdning eller Beholdninger af Raamaterialer eller lignende, som efter deres Art er bestemt til at forbruges under den kommunale Drift. Dog har man ment at kunne stille Forslag om at lempe den nævnte Bestemmelse paa et enkelt Punkt, saaledes at Samtykke ikke udkræves til Kommunernes Forbrug af de til Anlæg eller Fornyeelse af Gas-, Vand-, og Elektricitetsværker eller af Gader, Veje og Kloaker henlagte særlige Midler (Fonds), naar disse finder Anvendelse efter den Bestemmelse, i

Henhold til hvilken de er henlagt. Man mener derved at imødekomme et almindeligt Ønske hos en Række af Købstæder og i det hele at være i Overensstemmelse med en Praksis, der har været fulgt i de senere Aar, men som strængt taget savner Lovhjemmel. At udvide den heromhandlede Regelsaaledes, at Kommunerne frit skulde kunne disponere over saamlige til særlige Formaal henlagte Midler, naar disse anvendes efter deres Bestemmelse, finder man derimod betænkeligt, da en saa vidtgaende Regel med dens noget vage Udtryk „særlige Formaal“, der ogsaa kan dække Henlæggelse til „Dispositionsfonds“ og desl., vilde aabne Mulighed for, at Midler, der rettelig bør betragtes som en Del af Købstadkommunens Formue, medgaar til Dækning af Driftsudgifter.

Med Hensyn til de af Købstadforeningens Repræsentanter fremsatte Ønsker om, at Indenrigsministeriets Myndighed efter den nugældende Købstadkommunallov indskrænkes saaledes, at Kommunerne ikke skal indhente Ministeriets Samtykke til Køb af fast Ejendom, naar Købesummen udredes af Kassebeholdningen, og ikke til Salg, naar Salgssummen henlægges under Kapitalformuen, gælder noget lignende som ovenfor om Kommunernes Adgang til Optagelse af Kassekreditter anført, nemlig at Grænsen for en Lovregel som den ønskede ikke vilde være skarp. Kassebeholdningen vil til forskellige Tider indenfor samme Regnskabsaar kunne overkomme højst forskellige Udlæg, og Kommunerne vil saaledes være i Stand til paa et Tidspunkt, hvor Beholdningens øjeblikkelige Størrelse tillod det, uden Ministeriets Samtykke at erhverve Ejendomme, hvis Anskaffelse Kassebeholdningen dog ikke i det lange Løb vilde være i Stand til at bestride. Begrebet Kapitalformue forstaaes derhos højst forskelligt af de forskellige Byraad; eksempelvis kan det nævnes, at der for Ministeriet har foreligget kommunale Statuopgørelser, hvor tidligere Aars Driftsunderskud paa op til 2 Millioner Kr. er opført som Aktiv. En Kommune vilde efter den foreslaaede Regel muligvis anse sig berettiget til først at henlægge det ved Salg af en Ejendom indkomne Beløb til Kapitalformuen, og derefter at anbringe Kapitalformuen i et saadant Aktiv, d. v. s. i Driftsunderskud. Naar Ministeriets Samtykke skal søges i alle Tilfælde, giver dette en klar Regel, som hidtil uden nævneværdig Vanskelighed er blevet fulgt, og ved Sagens Afgørelse kan Ministeriet paase, at det fornødne foretages til Hen-